УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Датум

ИЗВЕШТАЈ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ, КАНДИДАТА И МЕНТОРА ЗА ИЗРАДУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовао комисију: Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду, 25. фебруара 2015. године

Одлуком од 25. фебруара 2015. на седници Научно-наставног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду образована је комисија за оцену подобности докторанта ма Тамаре Жељски и теме докторске дисертације под називом "**Рукописна заоставштина редитеља Јурија Ракитина**".

2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, назива факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

1. др Корнелија Ичин, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду, научна област: русистика, 2009.

2. др Бобан Ћурић, доцент Филолошког факултета Универзитета у Београду, научна област: русистика, 2012.

3. др Драгиња Рамадански, ванредни професор Филозофког факултета Универзитета у Новом Саду, научна област: русистика, 2014.

II БИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

Ма Тамара Жељски рођена је 19. јануара 1979. у Вршцу, где је завршила основну и средњу школу. Студије на Катедри за славистику (руски језик и књижевност) Филолошког факултета у Београду завршила је 2005. године. Мастер рад под називом *Група уметника „Плави јахач": утопија једне модерне* одбранила је на Филолошком факултету у Београду 2011. године.

Од 2007. године ма Тамара Жељски запослена је на Катедри за славистику Филолошког факултета као библиотекар, где се усрдно стара о библиотечком фонду на руском, пољском, чешком, словачком и украјинском језику. Једна од вредних заслуга Тамаре Жељски је и добијање легата проф. Нане Богдановић и Бисерке Рајчић, на чијем опису и каталогизацији је радила у последње две године. Тамара Жељски се истакла и као аутор више изложби књига на Катедри за славистику.

Интересовање за истраживачки рад ма Тамара Жељски је испољила у неколико текстова које је објавила у српској научној периодици.

III БИБЛИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

<u>Студије</u>:

1. Јуриј Ракитин о стваралаштву и личности Константина Станиславског, *Зборник Матице српске за славистику*, бр. 86, Нови Сад, 2014, стр. 219-228.
2. О синестезији у стваралаштву Василија Кандинског, *Славистика*, књ. 18, Београд, 2014, стр. 90-96.
3. Выставка „Русская диаспора в Сербии в зеркале учебников и пособий русского языка и русской культуры“: каталог, *Русская диаспора и изучение русского языка и русской культуры в инославянском и иностранном окружении (Белград, 1-2 июня 2011 г.)*, Славистическое общество Сербии, Белград, 2012, С. 315-329. (у коауторству са Аном Голубович и Душаном Братич)
4. Селективна библиографија новина руске емиграције у Краљевини СХС *Россія : еженедѣльная безпартійная газета*, *Зборник Матице српске за славистику*, бр. 87, Нови Сад, 2015 (у штампи, приложена потврда).
5. Селективна библиографија руског емигрантског часописа *Призывъ: литературно-политическій сборникъ*, *Зборник Матице српске за славистику*, бр. 87, Нови Сад, 2015 (у штампи, приложена потврда).
6. Легат проф. др Ђорђа Живановића у библиотеци Катедре за славистику Филолошког факултета Универзитета у Београду, *Зборник Матице српске за славистику*, бр. 87, Нови Сад, 2015 (у штампи, приложена потврда).

Прикази:

1. Дада по – русски, Белград, 2014. обј. у часопису *Зборник Матице српске за славистику*, бр. 86, Нови Сад, 2014, стр. 250-252.
2. Светлост са истока: јапанска култура и ми. Свет с востока: японская культура и мы. Ex oriente lux: japanese culture and we: Филолошки факултет, 2014. обј. у часопису *Зборник Матице српске за славистику*, бр. 85, Нови Сад, 2014, стр. 229-232.
3. Авангард и идеологија: русские примеры, Белград, 2009. обј. у часопису *Зборник Матице српске за славистику*, бр. 79, Нови Сад, 2011, стр. 184-188.

Учешће на конференцијама:

1. L скуп слависта Србије, 10-12. јануар 2012. (у организацији Катедре за славистику Филолошког факултета у Београду и Славистичког друштва Србије);
2. Округли сто *Наслеђе руске емиграције*, 2-3.. јун 2011. (у организацији Катедре за славистику Филолошког факултета у Београду и Славистичког друштва Србије).

IV ОЦЕНА ДА ЈЕ КАНДИДАТ ПОДОБАН ДА РАДИ ДИСЕРТАЦИЈУ

Увидом у биографију и библиографију кандидата, комисија сматра да кандидат ма Тамара Жељски испуњава све услове за израду докторске дисертације.

V ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ПРЕДЛОЖЕНОГ МЕНТОРА
НАПОМЕНА:

За ментора је предложена др Корнелија Ичин, редовни професор Филолошког факултета у Београду, Катедра за славистику.

Библиографија ментора са најмање 5 јединица релевантних за област из које се ради докторска дисертација.

1. Драмско стваралаштво Лава Лунца, Београд 2002, 462 стр.

2. (ERIH) *Булгаков и Эрдман (предварительные заметки)*, "Slavia Orientalis", 2, Warszawa 1994, 227-238.
3. *Трагедия "Ветер" И. Эренбурга: ранняя постсимволистская реплика на "Двенадцать" А.Блока*, "Известия АН. Серия литературы и языка", 6, Москва 1995, 45-49.
4. (ERIH) *"Обезьяны идут" Льва Лунца: интертекстуальное строение*, "Wiener Slawistischer Almanach", 37, Wien 1996, 5-25.
5. (ERIH) *К вопросу о литературных источниках сочинений Д.Хармса ("Елизавета Бам" и "Преступление и наказание")*, "Wiener Slawistischer Almanach", 42, Wien 1998, 147-156 (коаутор: М. Јовановић).
6. *Арлекинада "Возмездия страшный час" Е. Аничкова,* "Toronto Slavic Quarterly", № 14, 2005.
7. *"Самое главное" Н.Евреинова в постановке Ю.Ракитина,* "Зборник Матице српске за сценску уметност и музику, № 34-35, Нови Сад 2006-2007, 127-133.
8. (ERIH) *Отцовское «бремя»: «Голос отца» А. Платонова*, "Wiener Slawistischer Almanach", 63, München 2009, 107-120.
9. (AHCI) *Инженер в производственном процессе: «Высокое напряжение» А. Платонова,* «Russian Literature», № LXXIII/I-II, 2013, 101-114.
10. *Петроград в 1919 году в воспоминаниях Ольги Ивановны Вендрих // Русское зарубежье и славянский мир*, Белград 2013, 75-92.

Комисија сматра да др Корнелија Ичин монографијом и студијама о руском театру и руском драмском стваралаштву испуњава све услове за ментора ове докторске дисертације за област руска култура.

VI ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ:

ОЦЕНА:

1. **формулације назива тезе (наслова)**

Комисија закључује да је радни назив тезе „Рукописна заоставштина редитеља Јурија Ракитина“ прикладан и да добро репрезентује суштину предложене теме истраживања.

2. **предмета (проблема) истраживања**

Опис теме:

Редитељ, глумац, педагог и теоретичар позоришта Јуриј Љвович Ракитин (право име Георгиј Леонтијевич Јоњин, 10/23. мај 1882. године, Харков – 21. јул 1952. године, Нови Сад) је један од најзначајнијих представника руских емигрантских културних кругова, који су у постреволуционарном периоду одбацили ново бољшевичко окружење, напустили земљу, пронашли уточиште и наставили своје каријере у Краљевини, а потом и у социјалистичкој Југославији.

Ракитин је од укупно 45 година плодног стваралачког рада, у српским позориштима провео 32 (од 1920. па све до смрти 1952. године). У српски театар је уградио своја искуства из Глумачке школе при императорским позориштима, где је као изразити таленат студирао у класи великог глумца Владимира Давидова, а нарочито из периода сарадње са редитељима Всеволодом Мејерхољдом у Позоришном студију на Поварској и Друштву за нову драму и Константином Станиславским у Московском художественом театру (МХАТ).

Међутим, највећи допринос српској театрологији Ракитин је дао својим оригиналним

уметничким поступком, који је током више од две деценије рада у Народном позоришту у Београду манифестовао у постављању 85 драма и 8 опера, сарађујући с великим глумцима тога доба, попут Жанке Стокић, Пере Добриновића и Илије Станојевића. После завршетка Другог светског рата и формалног пензионисања, наставио је да режира у Српском народном позоришту у Новом Саду (тада Војвођанском народном позоришту), где је остварио своје најзрелије радове и оставио дубок траг у образовању више генерација младих глумаца. Такође, режирао је и неколико представа у позориштима у Шапцу и Вршцу.

За све време живота и рада у Србији Ракитин је, са готово скрибоманским склоностима, писао дневнике, нацрте за никада остварену замисао целокупног мемоарског дела, коментаре о познатим личностима из света позоришта с којима је сарађивао или чији је рад пратио, утиске о комадима које је сам режирао, као и о стваралачким постигнућима других редитеља. Бележио је примедбе на књиге које је прочитао, писао чланке о различитим аспектима позоришног живота за неколико домаћих и руских емигрантских часописа, размишљања о друштвено-политичкој стварности његовог доба, а оставио је и писма и текстове крајње интимног карактера, о породици и пријатељима, као и записе друге провенијенције.

Ракитин је брижљиво чувао сопствену рукописну заоставштину, као и текстове које су о њему објавили други аутори. Реч је о материјалу на више хиљада, махом руком писаних страна на руском језику, који је после редитељеве смрти у форми легата похрањен у Позоришном музеју Војводине. Поред инвентарисане грађе, у овој институцији се данас чува и више од две хиљаде страница неинвентарисаних рукописа.

И поред тога што су Ракитинови рукописи и други материјали из његовог легата у протеклих седам деценија привлачили пажњу неколицине аутора, остаје чињеница да до данас није извршено систематско истраживање целокупне уметникове заоставштине на основу које би, уместо досадашњих фрагментарних закључака, био написан свеобухватан научни рад о његовом позоришном стваралаштву у ужем смислу те речи, али и свим другим аспектима живота у Србији, који су неспорно утицали на формирање уметникових погледа, ставова и креативног израза у најширем смислу.

Захваљујући доступности сачуване грађе као прворазредног извора за проучавање и разумевање Ракитиновог лика и дела, могуће је, између осталог, у потпуности реконструисати како је у себи открио жељу и дар да постане позоришни редитељ под утицајем Станиславског, са чијим идејама о глуми и позоришту се упознао на самом извору, у МХАТ-у. При томе, из рукописа се јасно види да је Ракитинов главни уметнички узор заправо био његов пријатељ Мејерхољд. Такође, бројни Ракитинови записи указују да је свој оригинални израз градио на раскиду са детаљизирањем и робовањем који гледаоцима одузмају машту и могућност да сами доцртају и својим уображењем допуне комад.

Од посебне важности су Ракитинови текстови о непосредном раду са глумцима, из којих се види да је од учесника у представама захтевао дисциплинованост у погледу долазака на пробе, а страст као јединство физичког и психичког напрезања воље у самој глуми на сцени. Сараднике је позивао да буду маштовити, динамични духовно и физички, флексибилни и довитљиви у преношењу утисака публици, а себи је поставио задатак, како видимо у његовим рукописима, да сваку улогу приближи глумцу, а не глумца улози, што је уједно и био темељ његове концепције позоришног стваралаштва.

Недовољна истраженост теме основни је разлог због којег се Тамара Жељски определила за рукописно наслеђе Јурија Ракитина као предмет будуће докторске дисертације. Додатни мотив дале су и појединачне анализе делова рукописа који су у протеклом периоду објављени у домаћим часописима, које су показале непотпуност и

непрецизност цитираних текстова редитеља.

3. Библиографија прелиминарних истраживања

Кандидат је приложио библиографију од 50-ак библиографских јединица релевантних за истраживање.

ИЗВОРИ

1. Фонд Ј. Љ. Ракитина, Позоришни музеј Војводине, Нови Сад
2. Ракитин Јуриј, К. С. Станиславски – успомене и сећања, *Српски књижевни гласник*, Нови Сад, 1938, књ. 54, бр. 8.
3. Ракитин Јуриј, Позоришни опити и идеје, *Мисао*, књ. XI, св. 3, Београд, 1923.
4. Ракитин Јуриј, Приближити глумца улози или улогу глумцу, *Наша сцена,* бр. 9, Нови Сад, 1. новембар 1950.
5. Ракитин Јуриј, Дневник. Март-април 1941 (приредио и превео Алексеј Арсењев), *Руски алманах,* бр. 15, 2010, Књижевно друштво Писмо, Земун.

ЛИТЕРАТУРА

1. Арсењев Алексеј, Омаж маестру Ракитину, *Војвођанска Сцена*, Год. 1, бр. 1, 2004, Нови Сад, стр. 58-59.
2. Арсењев Алексеј, Ракитин међу руским емигрантима, *Зборник Матице српске за сценске уметности и музику*, бр. 16/17, 1995, Нови Сад, стр. 249-264.
3. Арсеньев Алексей, *Русская эмиграция в Сремских Каловцах*, Мало историјско друштво, Нови Сад, Сремски Карловци, 2013.
4. Арсеньев Алексей, *У излучины Дуная: очерки жизни и деятельности русских в Новом Саду*, Русский путь, Москва, 1999.
5. Бассехес Альфред, *Художники на сцене МХАТ*, Всероссийское театральное общество, Москва, 1960.
6. Batušić Slavko, *Stanislavski u Zagrebu: sjećanja, svjedočanstva, dokumenti*, Nakladni zavod Hrvatske, Zagreb, 1948.
7. Березкин Виктор, *Театр художника: Россия. Германия*, Аграф, Москва, 2007.
8. Bowlt John, Constructivism and Russian Stage Design, *Performing Arts Journal*, vol. 1, № 3, 1977.
9. Gorčakov Nikolaj, *Predavanja o režiji,* Nakladni zavod Hrvatske, Zagreb, 1949.
10. Дотлић Лука, *Из нашег позоришта старог,* Српско народно позориште, Нови Сад, 1982.
11. Đurić Ostoja, Ruski emigrantski književni kružoci u Beogradu (1920-1940), Савременик, Год. 30, књ. 60, бр. 8/9 (1984), Београд, str. 218-244.
12. Жељски Тамара, Јуриј Ракитин о стваралаштву и личности Константина Станиславског, *Зборник Матице српске за славистику*, бр. 86, Нови Сад, 2014, стр.
13. *Записки о театре*, Искусство, Ленинград, Москва, 1958.
14. *Записки о театре*, Искусство, Ленинград, Москва, 1960.
15. Иванов Алексей, *Жизнь артиста*, Советская Россия, Москва, 1978.
16. Ичин Корнелия, Самое главное Н. Евреинова в постановке Ю. Ракитина, *Зборник Матице српске за сценске уметности и музику*, бр. 34/35, Нови Сад, 2006/2007, стр. 127-133.
17. *Јуриј Љвович Ракитин: живот, дело, сећања*, Нови Сад; Београд, Факултет драмских уметности, Позоришни музеј Војводине, 2007.
18. Коларић Владимир, Однос Јурија Ракитина према филму, *Књижевна историја,*

Год. 40, бр. 134/135 (2008), Београд, стр. 203-208.
19. Koči Ivana, Scenska ekfraza u rediteljskom postupku Jurija Ljvoviča Rakitina na primeru postavke Carevića Alekseja D. S. Mereškovskog, Зборник радова Факултета драмских уметности, бр. 15 (2009), Београд, str. 27-40.
20. Лакшин Владимир, *Театральное эхо*, Время, Москва, 2013.
21. Лесковац Милена, *Ракитинове режије у Српском народном позоришту,* Нови Сад Позоришни музеј Војводине, 2007.
22. Литаврина Марина, *Руссский театральный Париж,* Алетейя, Санкт-Петербург, 2003.
23. Луначарский Анатолий, *О театре и драматургии*, т. 1, Искусство, Москва, 1958.
24. Максимова Вера, ... *и рождается чудо спектакля*, Просвещение, Москва, 1980.
25. Марјановић Петар, *Мала историја српског позоришта: XIII-XXI век*, Позоришни музеј Војводине, Нови Сад, 2005.
26. Марјановић Петар, *Записи театролога: изабрани и нови текстови*, Стеријино позорје, Нови Сад , 2006.
27. Марјановић Петар, Најзначајнији редитељи драме Српског народног позоришта у раздобљу 1945-1952. године (Јован Коњовић, Јуриј Љвович Ракитин, Јосип Кулунџић), *Зборник Матице српске за сценске уметности и музику*, 4-5/1989, Нови Сад стр. 199-227.
28. *Мнемозина* : документы и факты из истории русского театра XX века : исторический альманах, ГИТИС, Москва, 1996.
29. Nikolić Milorad, *Teater na đumruku*, M.N., Beograd, 1971.
30. Новицкиј Павле, *Совјетско позориште,* Просвета, Београд, 1946.
31. Полищук Вера, *Книга актерского мастерства: Всеволод Мейерхольд*, АСТ, Москва, ВКТ, Владимир, 2010.
32. Полякова Елена, *Театр и драматург*, Всероссийское театральное общество, Москва, 1959.
33. *„Правда – хорошо, а счастье лучше“: материалы и исследования*, Всероссийское театральное общество, Москва, 1947.
34. Раев Марк, *История культуры русской эмиграции 1919-1939*, Прогресс-Академия, Москва, 1994.
35. Раневская Фаина, *Я – выкидыш Станиславского*, АСТ, Москва, 2014.
36. *Руска емиграција у српској култури XX века: зборник радова*, т. 1-2, Филолошки факултет, Београд, 1994.
37. *Русский Белград*, Московский университет, Москва, 2008.
38. Senker Boris, *Redateljsko kazalište*, Center za kulturnu djelatnost SCOZ, Zagreb, 1977.
39. Stanislavski Konstantin, *Sistem: teorija glume*, Državni izdavački zavod Jugoslavije, Beograd, 1945.
40. Stanislavski Konstantin, *Moj život u umetnosti*, Narodna prosvjeta, Sarajevo, 1955.
41. Stanislavski Konstantin, *Besede*, Kultura, Beograd, 1957.
42. Fergason Frensis, *Suština pozorišta*, Nolit, Beograd, 1970.
43. Хајдуковић Лука, *Странице о позоришту: расправе, огледи, критике, записи,* Позоришни музеј Војводине, Нови Сад, 2006.
44. Ћурић Бобан, Драма Царевић Алексеј Мерешковског на сцени Народног позоришта: На материјалу београдске периодике, *Филолошки преглед,* Год. 33, бр. 1 (2006), стр. 167-176.
45. Чекић Милутин, *Позориште,* Месни одбор удружења глумаца Срба, Хрвата и Словенаца, Београд, 1925.

4. циљеви истраживања

Циљеви

Циљ рада је да кроз свеобухватну анализу садржаја рукописне заоставштине Јурија Ракитина покуша да истражи и оцени све аспекте његових погледа на позоришно стваралаштво уопште, као и на театролошке традиције које је затекао приликом доласка у Краљевину СХС и чијем мењању и унапређивању је у периоду дужем од три деценије у значајној мери допринео, пре свега кроз рад у Народном позоришту у Београду и Српском народном позоришту у Новом Саду.

Такође, циљ рада јесте и да се на основу Ракитинових записа дневничко-мемоарског типа прикаже у којој мери су у његовим режијама у српским позориштима били заступљени утицаји других руских стваралаца, пре свега Станиславског и Мејерхољда, односно у којој мери је био оригиналан и самосвојан у деловању.

Рад треба да покаже на који начин је Ракитин вредновао и критички преиспитивао уметничка достигнућа својих узора и колега, као и српских глумаца с којима је сарађивао у комадима које је поставио. Осим тога, осврнућемо се и на редитељеве коментаре на књиге које је прочитао, а на основу којих је касније режирао своје представе. При томе ће посебна пажња бити фокусирана на оне редитељеве текстове који су већ деценијама неправедно запостављени од стране истраживача, а чија је вредност за разумевање Ракитиновог начина живота и стваралаштва неспорна.

Циљ рада је и да укаже у којој мери је судбина руског емигранта, снажно привржених традицијама предреволуционарног руског друштва, укључујући и културно окружење из кога је потекао и у коме је започео своје уметничко деловање, неспремног да зарад останка у отаџбини направи непринципијелне компромисе и прихвати нову идеолошку реалност, утицала на његов живот и рад у Србији.

Хипотезе

Хипотезе које чине основу рада:

1. Обимна и недовољно истражена рукописна заоставштина Јурија Ракитина има велики значај за правилно разумевање и тумачење његовог живота и стваралаштва.
2. Ракитинови рукописи на ваљан начин могу да расветле ауторов однос према његовим стваралачким узорима, у првом реду Станиславском и Мејерхољду.
3. Из Ракитинових текстова се јасно може реконструисати његов стваралачки кредо о односу глумца и улоге.
4. Редитељеви дневници проба представљају драгоцено сведочанство на основу којих се може пратити уметнички поступак и процес постављања комада.
5. Из Ракитинових записа се види како је уметник посматрао улогу глумаца на сцени и које су, према његовом мишљењу, особине морале да красе успешне позоришне глумце.
6. Ракитинови рукописи сведоче о степену развоја српског позоришта у тренутну његовог доласка и ангажовања у Београду, као и о утицају који је са више од 90 постављених комада извршио на престоничко глумиште.
7. Рукописна заоставштина настала током Ракитиновог ангажмана у Српском народном позоришту доказује да је његов рад био од пресудног значаја за стварање онога што је у домаћој театрологији познато под називом „новосадска позоришна режија“.
8. Из мемоарских записа из уметниковог приватног живота закључује се да су се свакодневне околности, укључујући породичне односе и материјални статус, у одређеној мери рефлектовале и на његово позоришно стваралаштво.

5. очекивани резултати

Резултат рада представљао би заокружено свеобухватно аналитичко истраживање обимне Ракитинове рукописне заоставштине сачуване у Србији, у коме би подједнак третман имала сва инвентарисана и неинвентарисана грађа, како би се, у мери у којој та грађа допушта, добила потпуна слика о најважнијим аспектима његовог живота и рада, укључујући и оне који су до сада били маргинализовани и недовољно, односно неадекватно истражени.

6. план рада

Рад би се састојао од следећих поглавља:

Увод.
Шест поглавља о свим аспектима живота и рада Јурија Ракитина кроз призму његове рукописне заоставштине:
1. Живот и рад пре емигрирања у Краљевину СХС
2. Период стваралаштва у Народном позоришту у Београду
3. Новосадска позоришна режија
4. Ракитин о другим позоришним редитељима, глумцима и писцима
5. Осврти на друштвено-политичку стварност
6. Записи о приватном животу
Закључак.
Библиографија.

У Уводу би била свестрано приказана рукописна заоставштина Јурија Ракитина као вредно сведочанство о његовом позоришном стваралаштву, уметничком креду, коментарима на рад његових узора и колега, филозофским погледима на свет и људе и приватном животу. Увод би, у кратким цртама, садржао и критичку анализу референтне литературе посвећену Ракитину, као и осврт на методолошки оквир спроведеног научног истраживања.

У посебним поглављима, као централном делу рада, подробно би се изложили резултати превода с руског на српски језик и анализе целокупне Ракитинове рукописне заоставштине, што би обухватило:

- приватне дневнике и друге текстове који су представљали нацрте за свеобухватно мемоарско дело, које Ракитин није успео да напише;
- коментаре о позоришним редитељима и глумцима с којима је сарађивао или чији је рад пратио;
- текстове који су пратили његов стваралачки поступак на режирању позоришних комада, превасходно садржане у дневницима проба;
- личне утиске о комадима које је режирао, као и рефлексије критика које су тим поводом објављене у домаћим часописима;
- нацрте и финалне верзије Ракитинових чланака о различитим аспектима позоришног живота, објављених у неколико домаћих и руских емигрантских часописа;
- размишљања о друштвено-политичкој стварности његовог доба;
- писма и текстове приватног карактера на основу којих се могу извести поуздани закључци о структури његове личности и утицају свекодневног живота на стваралачки процес, као и записе друге провенијенције.

У Закључку ће бити изнет покушај одређивања стварног места и улоге Ракитина у српском позоришном миљеу и култури у првој половини XX века, пре свега на основу објективног оцењивања његовог стваралаштва.

На крају рада предвиђена је подробна Библиографија релевантних текстова о теми.

7. методе истраживања

Резултати анализираних текстова ће бити презентовани кроз поглавља методолошки заснована на хронолошко-тематском принципу, у циљу стварања комозиције која би омогућила да садржина рада буде прегледна и јасна.

У основи истраживања биће аналитички метод који подразумева проучавање и анализирање свих форми Ракитинове рукописне заоставштине, али и других, пре свега научних текстова који су релевантни за разумевање теме истраживања. Стога ће, између осталог, у раду бити коришћена театролошка достигнућа домаћих и страних аутора који су проучавали стваралаштво Ракитина и његових савременика, као и њихових уметничких узора. Важно место имаће и биографски метод, будући да је познавање ауторове биографије неопходно за потпуно разумевање његових уметничких порива и назора. Са истом мотивацијом биће коришћен и историјски метод, јер се само у ширем контексту друштвено-политичке и културне историје може правилно разумети и оценити уметникова улога и значај.

VII ЗАКЉУЧАК СА ОБРАЗЛОЖЕНОМ ОЦЕНОМ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ И КАНДИДАТА:

На основу замисли ма Тамаре Жељски да у дисертацији „**Рукописна заоставштина редитеља Јурија Ракитина**“ проучи неистражено театролошко и биографско наслеђе руског позоришног редитеља, које је остало готово нетакнуто током седам деценија, стиче се утисак да аутор добро разуме значај и неопходност представљања светској јавности једног од водећих редитеља, који су стасавали уз и заједно са Мејерхољдом и Станиславским.

Како је дисертација ма Тамаре Жељски замишљена као комплетна анализа рукописног наслеђа Јурија Ракитина, она ће нам пружити увид како у позоришну методологију Ракитина, тако и његова размишљања о књижевности, уметности, културним приликама у Србији између два рата, европским историјским и политичким збивањима тога доба. Штавише, у процесу рада на дисертацији Тамара Жељски ће дешифровати хиљаде страница дневника, бележница и преписке Јурија Ракитина на руском језику, чије објављивање ће бити од прворазредног значаја како за српску, тако и за руску културу.

НАПОМЕНА:

На основу наведених података о кандидату, Комисија констатује да је **ма Тамара Жељски** подобна за израду докторске дисертације под називом „**Рукописна заоставштина редитеља Јурија Ракитина**“.

На основу постављених циљева и очекиваних резултата, Комисија констатује да је предложена тема подобна за израду докторске дисертације у области руска култура.

На основу наведених података о предложеном ментору, Комисија констатује да је др

Корнелија Ичин подобна за ментора предложене докторске дисертације.

На основу изнетог, Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да донесе позитивне оцене о подобности кандидата

и предложене теме докторске дисертације

„**Рукописна заоставштина редитеља Јурија Ракитина**“

а да се за ментора именује др Корнелију Ичин, редовног професора Филолошког факултета у Београду.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА
КОМИСИЈЕ

1. др Корнелија Ичин, редовни професор
Филолошког факултета Универзитета у Београду

2. др Бобан Ћурић, доцент
Филолошког факултета Универзитета у Београду

3. др Драгиња Рамадански, ванредни професор
Филозофског факултета Универзитета у Наду